

[Korsgaard.]

nansminister fuldkommen Ret. Men hvilken principiel Forskel er der mellem dette Tilfælde og en Bank, der bryder sammen? Det er dog klart, at her er Indskyderne Kreditorerne, og saa vil Forholdet svare fuldkomment til det, der er sket med Hensyn til „Kaas“-Virksomheden. Jeg føler mig, som sagt, overbevist om, at i givet Tilfælde vilde den offentlige Mening ikke kunne finde sig i, at en Virksomhed, ejet og administreret af Staten, gav Tab til Kreditorerne. Mange Ting taler altsaa efter min Mening for, at Staten maa opgive at eje over Halvdelen af Landmandsbankens Aktier.

Man kan sige, at det foreliggende Lovforslag og det Problem, her er drøftet, paa en vis Maade ikke har saa meget med hinanden at gøre, men det er kun noget, man kan sige og ikke for Alvor mene, thi, som jeg allerede har sagt: den Begrundelse, der ligger bag vort Krav om, at Staten skal sælge en Del af sine Landmandsbankaktier, er til en vis Grad den, at vi ikke vil have, at Staten i alt for høj Grad skal beherske Bankvæsenet. Begrundelsen er imidlertid tillige den, at da vi nu har erfaret, at Regeringspartierne ikke uden videre er indstillet paa at opfylde de Løfter, som vi afgjort mener, de har givet, ja, saa maa man tage Situationen, som den foreligger, og sige: Nu vel, men saa kan vi heller ikke gaa med til den Foranstaltning, her foreslaas! — at der er en vis Forbindelse mellem de to Ting, kan dog ikke benægtes. Jeg har, som sagt, Indtryk af, at det i Virkeligheden er det Punkt, som er Hovedpunktet, og Ministeren er jo heller ikke utilbøjelig til i nogen Grad at imødekomme Ønsket om, at Staten skal sælge af sine Aktier. Nu skal det ingenlunde forstaas saaledes, at det er helt betydningsløst, at Staten sælger *nogle* Landmandsbankaktier, thi det giver alligevel Banken en noget anden Stilling, end hvis den er en ren Statsbank. Paa den anden Side maa jeg dog hævde, at noget særdeles afgørende bliver det først, naar man kan sige, at nu ejer Staten ikke mere Halvdelen af Aktierne, thi naar det Tidspunkt er indtruffet, er efter min Mening ogsaa Risikomomentet fjernet, idet ingen med Rimelighed vil kunne forlange, at i en Institution, hvor Staten ikke ejer Halvparten af Aktierne, skulde Staten have Pligt til i givet Fald at dække Kreditorerne.

Hvorvidt det nu vil vise sig muligt at naa saa langt paa dette Punkt, at mit Parti kan gaa med til Lovforslaget, og hvor nødvendigt det vil være, at mit Parti i givet Fald gaar med, kan jo kun Fremtiden

vide, men jeg tror at turde sige, at mit Parti *ikke* gaar med, medmindre over Halvparten af Landmandsbankaktierne gaar ud af Statens Eje. Deri ligger i og for sig ikke, at Staten ikke i Kraft af de Aktier, den beholder, vil kunne faa en overmaade stor Indflydelse paa Landmandsbanken; enhver ved jo, at naar en enkelt Mand ligger med en stor Aktiepost, som han til enhver Tid behersker, vil det altid være overmaade svært at samle tilstrækkelig mange Aktier imod denne samlede Post, saa at der kan gennemføres et eller andet imod den paagældende Ejers Ønske. Rent principielt maa vi imidlertid holde paa, at dette Forhold maa klares.

Forholdet til Nationalbankens Aktionærer har jeg allerede omtalt. Efter hvad jeg har set, gaar jeg ud fra, at Aktionærerne ikke længere er bundet ved Overenskomsten, men jeg vil antage, at de vil være til at faa i Tale, naar der senere foreligger et lignende Tilbud; jeg maa imidlertid indrømme, at der ikke er nogen Grund til at ulejlige Aktionærerne, før man ser, om der her i Rigsdagen kan blive Enighed om et Grundlag, paa hvilket man kan henvende sig til Aktionærerne.

Jeg maa altsaa sige, at i mange Henseender er mit Parti velvilligt indstillet over for det foreliggende Lovforslag, men der er Enkeltheder, vi ønsker ændret. Landmandsbankspørgsmaalet, som hidtil har været den store Sten paa Lovforslagets Vej, ligger der stadig, og jeg tror ikke, Regeringen skal regne med mit Partis Tilslutning, medmindre den vil gaa til at opfylde det Løfte, som den er bundet til i Henhold til tidligere Lov.

Rasmussen (Gylling): Det foreliggende Lovforslag er en Kopi af det, som blev forelagt i forrige Samling, og det lyder jo ogsaa til, at de Indvendinger, man den Gang havde, har man ogsaa i Aar. Vi drøftede Lovforslaget ved den forrige Førstebehandling, hvorefter Udvalget arbejdede med Sagen, og det viste sig hurtigt, at det ikke just var selve Spørgsmaalet om Nationalbanken eller Danmarks Bank, der havde størst Interesse — det var Spørgsmaalet om Landmandsbanken, der ligesom i Dag samlede en betydelig Interesse. Ganske vist er der blevet rettet adskillige Indvendinger mod Enkeltheder i Lovforslaget baade i Fjor og i Aar, men man har dog Indtryk af, at det ikke vilde være helt umuligt at naa til et Resultat, hvis ikke Landmandsbankspørgsmaalet forelaa. Jeg vil gerne have Lov til paa den Foranledning, de øvrige Talere har givet, at sige, at mit